

nói của Rôdin không lọt vào băng nhựa. Nhưng chàng lại lo Rôdin không chịu hợp tác với chàng.

Rôdin nhắc lại câu hỏi :

— Anh là ai ? Tại sao anh đội lốt U Myen ?

Chàng đưa ngón tay lên miệng ra dấu bảo im, rồi rón rén ra cửa áp tai vào ổ khóa, nghe ngóng. Tiếng động vừa nổi lên do con bệ-giê gác cửa gáy ra. Nhân viên RU chưa nghi ngờ chàng là U Myen giả hiệu.

Văn Bình ngoảnh mặt nhìn nàng. Nàng vẫn ngồi trên giường, ngón tay búp măng' mân mê tà áo ngủ ni-lông tha thướt. Dưới ánh đèn, những đường cong thâm kín hiện ra rõ ràng. Nàng không còn gì giấu chàng nữa. Nàng đã ngã vào lòng chàng tuy biết chàng không phải là nhà bác học Miến Điện. Rôdin ngược cặp mắt trong vắt, đợi chàng trả lời.

Chàng nói, giọng buồn bã :

— Phải, anh là U Myen giả hiệu. Em còn đợi gì không nộp anh cho họ.

Chàng nói rành rẽ bằng tiếng Việt. Rôdin khựng người, hai má đỏ ửng. Có lẽ nàng chợt nhớ lại những phút đầu gối, tay ấp, và cái áo mỏng dính của nàng. Văn Bình bập lữa hút thuốc. Rôdin lắc đầu nhẹ nhẹ :

— Anh đừng xét lắm em. Em không phải là người hèn hạ. Nếu muốn bán anh cho họ, em không chờ đến phút này. Họ lừa mẹ con em vào cạm bẫy mà em không biết. Trước đây, em định ninh đại úy Colin là sĩ quan tình báo CIA...

— Colin là tên giả. Hắn không phải nhân viên

CIA mà là GRU. Cơ quan tình báo Sô Viết.

— Còn anh ?

— Anh là đại tá phản gián của chính phủ.

— Thảo nào. Tại sao anh lại đội lốt U Myen ?

Văn Bình mừng thầm. Chàng có thể tin vào Rôdin. Thoạt tiên, chàng sợ nàng từ chối, hoặc bồn loạn tinh thần. Thái độ điềm tĩnh và hợp tác thẳng thắn của nàng đã dẹp bỏ trở ngại cuối cùng trên đường hành sự. Trước giờ chàng lên đường, ông Hoàng đã ân cần dặn chàng như sau :

— Điều quan trọng này, anh phải nhớ kỹ. Trong mọi trường hợp, kể cả trường hợp bại lộ, anh vẫn phải mềm mỏng với Rôdin. Trong mọi trường hợp, anh vẫn phải bảo vệ nàng. Kế hoạch lộn xộn của ta và CIA sẽ làm U Myen bức bối. Tuy kế hoạch được giấu kín, sớm muộn U Myen sẽ phăng ra. Vạn nhất Rôdin thiệt mạng, U Myen sẽ không ngần ngại bỏ ta đi nơi khác. Tôi tin là Rôdin nghe lời anh. Nếu nàng cứng đầu, anh được toàn quyền hành động. Toàn quyền ở đây không có nghĩa là tra tấn hoặc giết chóc. Mà là mua chuộc cảm tình, chinh phục trái tim của nàng. Lần đầu tiên, tôi muốn anh trở tài quyến rũ đàn bà... Và chỉ lần này thôi, nghe chưa ?

Nghĩ đến lời dặn của ông Hoàng, Văn Bình mỉm cười. Rôdin ngạc nhiên :

— Anh cười gì thế ?

Chàng đáp :

— Không. Anh cười nghệ thuật đóng trò vụng về của anh. Theo lệnh trên, anh trá hình làm U-Myen để nhử mồi gián điệp cộng sản. Giờ đây, cá đã cắn câu, chỉ còn đợi giật lên nữa mà thôi. Không

giấu gì em, anh là một nhân viên của ông Hoàng. Anh sẽ hết sức bảo toàn tính mạng cho mẹ con em. Tên thật của anh là Văn Bình. Người ta thường gọi anh là...

Rôdin reo lên :

— Z.28,

— Phải, anh là Z.28. Sao em biết ?

— Thảo nào. Trông anh, em hơi ngờ ngợ. Em có cô bạn rất thân, tên là Mộng Kiều.

— Mộng Kiều, cái tên nghe quen quá !

— Có lẽ vì anh quen nhiều nên không kịp nhớ ra đấy thôi. Đã có lần em lên thăm Mộng Kiều tại căn gác ẩm cúng đường Võ Tánh. Em còn nhớ rõ lắm. Một đêm mưa như trút. Em gặp anh ở đấy.

Văn Bình bàng hoàng như bị đánh mạnh vào đầu. Chàng không ngờ sự đời lại oái oăm như thế. Mộng Kiều là một bông hoa biết nói dặt giá của Sài thành ban đêm. Nàng được hàng trăm vương tôn công tử say đắm, song lại thích giam mình giữa bốn bức tường với chàng. Nàng không biết chàng làm nghề gì, chàng cũng không quan tâm đến cảnh kẻ vai áp má mỗi đêm giữa nàng với khách lạ trên sàn nhả. Nàng yêu chàng. Chàng yêu nàng. Cả hai đều biết không thể sống mãi bên nhau, như vợ chồng, trong nề nếp cố định của hôn nhân. Nhưng tình yêu không vì thế mà phai nhạt.

Văn Bình còn nhớ rõ đêm mưa ấy. Sau một chuyến đi hiểm nghèo, chàng về thăm Mộng Kiều như thường lệ. Trời mưa to nên nàng không tới vũ trường. Nửa đêm, một thiếu phụ có cặp mắt đa tình đẩy cửa bước vào. Thiếu phụ ấy là Rôdin. Đêm ấy, nàng trang điểm thật lộng lẫy, khiến chàng

choáng váng tâm thần. Cái áo đầm hở tay, hở cổ, bằng hàng mỏng may khít eo và ngực, khiến chàng liên tưởng tới những xen nhảy mùa gặt cảm trong hộp đêm tình tứ ở Đông kinh.

Chàng không hiểu sao Mộng Kiều không chịu giới thiệu Rôdin với chàng. Có lẽ vì chàng thường dặn Mộng Kiều giữ kín hành tung của chàng đối với bè bạn. Nhưng cũng có lẽ Mộng Kiều ghen tuông, không muốn chàng làm quen một thiếu nữ có thân hình tuyệt mỹ, từng làm say sưa hàng vạn đàn ông, đệ tử của thoát y vũ.

Nếu đêm ấy chàng biết nàng là Rôdin thì công việc hiện nay của chàng được đơn giản hóa rất nhiều. Ông Hoàng khỏi cần bố trí phiên phức ở Hồng Kông và Sài Gòn. Chàng chỉ tới gõ cửa nhà Rôdin yêu cầu nàng giúp một tay.

Văn Bình nói :

— Anh nhớ ra rồi. Em là người đàn bà đẹp, anh không bao giờ quên được. À, tại sao em biết anh là Z.28.

— Mộng Kiều tâm sự lại với em.

Văn Bình buột miệng :

— Trời ơi !

— Sao anh lại kêu trời ?

Văn Bình nín thở. Đã bao tháng nay, chàng định nhai Mộng Kiều không biết mây may về hoạt động của chàng. Ai ngờ nàng đã phăng ra tên thật của chàng, và hơn thế nữa, còn thuật lại cho Rôdin. Thì ra những cái chàng tưởng là tuyệt đối bí mật, thật ra không còn bí mật nữa. Chàng lăn lóc lâu năm trong nghề, đánh lừa hàng trăm điệp viên hữu bang của địch, song lại thua trí một người đàn bà

làm nghề bán vui cho thiên hạ. Chẳng moi óc cố nhớ lại xem mình có hơi hênh gì không. Tuyệt không. Trong sự giao du với chàng. Mộng Kiều chưa hề nói xa hay nói gần tới nghề nghiệp của chàng.

Rôdin nói tiếp :

— Mộng Kiều cho em biết anh là Z.28. Và chị ấy còn bảo thêm rằng anh là của chị ấy, em không được bèn mắng tôi. Anh lấy làm hãnh diện chưa ?

Văn Bình mỉm cười :

— Hiện giờ Mộng Kiều không có ở đây.

Rôdin ngó chàng bằng cặp mắt lẳng lơ. Chàng sực nhớ từ nãy hai người đã gọi nhau bằng anh và em, như đôi nhân tình thân thiết. Chàng biết nàng đã rung động vì chàng. Sống cô đơn với đứa con nhỏ cần cha, nàng cần tình yêu đàn ông hơn bao giờ hết. Chàng không được quyền bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở ấy.

Chàng kéo nàng sát người. Nàng nhắm mắt tận hưởng giây phút sung sướng. Chàng nói nhỏ vào tai nàng :

— Em tiếp tục đóng kịch như thế nhé !

Nàng vâng một tiếng nũng nịu, rồi quàng tay quanh cổ chàng. Văn Bình có cảm giác như bị nghẹn thở. Nàng siết chặt quá, tham quá. Mọi nàng dè bẹp mọi chàng. Toàn thân nàng rung rung. Trong cơn hoan lạc, nàng rên lên :

— Em yêu anh quá, anh ơi !

Cửa mở, Ngọc Tú bước vào với Tôkarin. Nàng nhỏ nước bọt, nói giọng khinh bỉ :

— Ông bà đã xong chưa ?

Giả vờ không biết tiếng Việt, Văn Bình lừ mắt

hỏi Rôdin, Nàng hỏi :

— Cô là ai ?

Nói xong, nàng nắm bàn tay Văn Bình một cách âu yếm. Ngọc Tú gằn giọng :

— Tôi là người có toàn quyền định đoạt số phận của bà, của con bà, của người yêu bà.

Rôdin bĩu môi :

— Thật là ghê tởm.

Nàng định nói thêm, nhưng một cái tát mạnh đã in hẳn lên má nàng. Dữ tợn như nữ tướng ra mặt trận. Ngọc Tú nghiêng rằng :

— Bà coi chừng. Lần sau, tôi sẽ cho bà một bài học đáng nhớ hơn nữa.

Bị đánh đau, Rôdin ôm Văn Bình, khóc nức nở. Văn Bình phản đối với Tôkarin :

— Nếu người ấy còn đánh vợ tôi nữa, miễn cưỡng tôi phải tự vệ. Và tôi sẽ từ chối không đi Liên xô với ông.

Tôkarin nói :

— Xin lỗi bác sĩ. Tuy nhiên, tôi yêu cầu bác sĩ nhớ lại là thái độ bướng bỉnh không dẫn tới đâu hết.

Rồi quay ra phía Rôdin :

— Mời bà sang phòng bên. Nếu tôi không làm, từ sáng tới giờ, cháu nhỏ chưa ăn gì cả.

Sực nhớ đến con, Rôdin bần chồn :

— Thế à ? Trời ơi, tôi cứ tưởng nó ăn sáng

rồi.

Tôkarin mỉa mai :

— Lâu lắm, bà mới được gặp lại ông nên quên ăn uống là chuyện thường.

Rôdin xấu hổ nhìn ra chỗ khác. Cửa lại mở,

Senkô đợi sẵn ở ngoài. Tôkarin ra lệnh :

— Đưa bà sang phòng đưa nhỏ.

Rôdin theo Senkô ra ngoài. Văn Bình đề nghị :

— Chúng tôi muốn ở chung một phòng.

Tôkarin đáp :

— lát nữa, tôi về sẽ quyết định.

Nói đoạn, Tôkarin đi thẳng. Trong phòng chỉ còn Văn Bình và Ngọc Tú. Văn Bình không ngăn được mừng rỡ. Nếu Tôkarin bận việc lên Saigòn, chàng có thể thi hành được ý định.

Đường như đoán được ý định của chàng, Ngọc Tú hăm dọa :

— Tôi xin nhắc bác sĩ là trong nhà còn đảm chó bet giê và hai người đàn ông võ trang hùng hậu. Bác sĩ không thể ra khỏi biệt thự này đâu. Dầu sao bác sĩ cũng còn con, còn người yêu ở đây nữa.

Ngọc Tú nói đúng. Hạ hai vệ sĩ của Tôkarin là chuyện dễ ợt, tuy nhiên Văn Bình phải vận dụng hết tài ba mới diệt nổi đàn bet-giê tinh khôn và thuần thực. Chó bet-giê có sức mạnh gấp ba, bốn người thường, cử động lại nhanh như gió, móng chân và răng nhọn có thể biến thành mũi dao nguy hiểm đâm vào ai là mất mạng.

Sau nhiều phen thử lửa, Văn Bình nhận thấy quần thảo với võ sĩ đại đen còn nhẹ nhõm hơn nhiều. Suốt đời, chàng không quên được bữa chò săn kỳ lạ của Phán gián Sô Viết Smerch ở Đông Bá linh. Một đêm không trăng, chàng lẻn vào biệt thự của một yếu nhân Smerch thì gặp hai con bet-giê quái dị. Nếu không giỏi võ—nhất là giỏi kỹ thuật săn thú bằng tay không—chàng đã bỏ xác lại ở xứ người.

Con thứ nhất thuộc nòi Saint-Bernard, nặng ngót nghét 110 kilô, nghĩa là cân nặng không kém võ sư sumô của Nhật. Thân thể nặng nề như vậy mà nó tiến thoái nhẹ nhàng, còn nhẹ nhàng hơn nữ võ sĩ Trung hoa bêu diễn Mai hoa quyền, loại quyền nhanh nhất thế giới. Con thứ nhì là giống Saluki, chạy nhanh như xe hơi (1), rườn chân lên là đôi phương bị húc ngã. Chàng thoát khỏi nanh vuốt của 2 con chó bằng những phát atemi kỳ ảo, tuy vậy, chàng không thể giết được chúng. Rốt cuộc, chàng phải trèo tường, vọt ra ngoài.

Đàn bet giê của Tôkarin được mang từ Nga số tôi không phải là bọn chó giữ nhà tầm thường. Văn Bình bèn thay đổi kế hoạch. Nhìn chằm chằm vào người Ngọc Tú, chàng nói :

— Tôi không trốn đâu. Bên cạnh người đẹp

---

(1) Trên thế giới, ít loại chó nào lớn bằng chó Saint-Bernard. Ngày 14-4-1961, con chó Sevarg's Esbo von der Markthalle của ông Jack Butzbach, Hoa kỳ, được đưa lên bàn cân, và cân nặng 123 kilô. Loại chó Saluki có thể chạy tới 70 cây số một giờ.

Giống bet giê của các cơ quan tình báo được gây giống riêng, và nuôi theo phương pháp riêng. Những nhà chuyên môn bắt đầu dạy chó từ sau khi lọt lòng mẹ. Nhờ cách này, con chó Mikeve của công an Anh quốc đã nhảy qua được bức tường cao gần hai thước rưỡi tại Kensington, Anh quốc, trong một cuộc biểu diễn. Người khỏe nhất chỉ khiêng 150 hoặc 200 kilô là cùng (nghĩa là gấp ba, hoặc gấp bốn sức nặng), còn loại chó lại khiêng được gấp mấy chục lần. Con bet giê Charlie của ông Larry Clendenon, trong một cuộc biểu diễn tại Anchor Point, tiểu bang Alaska, Hoa kỳ, đã khiêng được một cái xe trượt tuyết nặng 1.571 kilô.

như cô, tôi không đại gì có hành động ngu muội.

Vừa nói, chàng vừa tiến tới gần nàng. Con bẹt giê to tướng lù lù đứng trên ngưỡng cửa, đờng đỏi mắt thao láo nhìn chàng, như ngầm bảo chàng đừng hòng ra khỏi phòng. Ngọc Tú thản nhiên chờ chàng tới. Ngực nàng phập phồng, mặt nàng ngược lên khiêu khích và quyến rũ. Chẳng nói chẳng rằng, Văn Bình hôn lên môi nàng. Nàng đứng yên, mặc cho chàng hôn.

Văn Bình loay hoay chưa biết nên nói cách nào vẫn về đề mua chuộc nàng thì nàng cười nhạt :

— Cám ơn cái hôn của bác sĩ. Bác sĩ hôn rất đúng phép, thảo nào phụ nữ mê mẩn vì bác sĩ. Cả tôi nữa, tôi phải thú nhận là trong lòng bồi hồi.

Xuất kỳ bất ý, nàng tát trái vào má Văn Bình. Chàng tránh không kịp, đau điếng người. Tuy nhiên chàng nhòe miệng cười, rút mù soa lau má.

Con bẹt giê gầm gừ dưới chân. Ngọc Tú vùng vằng đi ra. Cánh cửa vẫn mở rộng.

Còn lại một mình Văn Bình trong gian phòng đầy dụng cụ âm nhạc, với con chó Đức có bộ lông sòm, cái lưng tròn, dài, và hàm răng nhọn hoắt thỉnh thoảng há ra, như khoe cái lưỡi dài lê thê và đỏ hồng.

Chàng ngồi xụp xuống, vẫy con bẹt giê. Con chó đứng thẳng trên hai chân trước, mắt tóe lửa. Nó nhảy xổ về phía chàng. Văn Bình phật ngang một cái. Chàng không hề danh là quán quân nhu đạo. Bàn tay chàng đánh trúng mõm con bẹt giê hung hăng. Nó ngã xuống đất đánh rầm, rồi nằm yên không cựa quậy.

Văn Bình mở toang cửa. Hành lang không

có ai. Chắc tên lùn Sênkô còn bận ngoài vườn. Thấy hai cánh cửa đóng im ỉm, Văn Bình tiến lại vặn quả nắm. Cửa đã gài then ở trong. Nghe tiếng trẻ khóc, chàng gọi to :

— Rôđin.

Một tiếng quát oang oang trả lời chàng :

— U Myen, giờ tay lên ?

Một gã người Âu cao lớn — chắc là người Nga — thủ khẩu tiêu liên đen ngòm, đứng sừng sững sau lưng chàng không biết từ khi nào. Hắn ra lệnh cho chàng bằng tiếng Anh nhạt gừng :

— Đi vào trong phòng. Nhanh lên, không tôi bắn.

Họng súng lạnh lạnh thúc vào hông chàng. Ở vào tư thế này, chàng chỉ cần vung tay, khẩu tiêu liên sẽ rơi xuống đất, và nửa phút sau chàng sẽ chặt đứt cuống họng đối phương bằng phát atemi sắc lẹm.

Nhưng chàng không dám hành động. Dầu sao chàng là bác sĩ U Myen, không phải Văn Bình, tức Z.28, nhân viên gián điệp hữu danh, am tường bí thuật kinh hồn về cận vệ chiến.

Chẳng hiểu vì nền nhà trơn trượt, hay vì say rượu, mà gã người Nga ngã sòng soài trên đất, khẩu tiêu liên văng xa. Miễn cưỡng Văn Bình phải xốc hẳn dậy, tặng một trái thối sơn vào cằm. Lần này hắn nhào đầu vào tường như cái bị gạo.

Từ căn phòng trước mặt, một tiếng gọi vang lên :

— U Myen phải không ? Em đây, Rôđin đây.

Văn Bình đáp to :

— Anh đây. Mở cửa mà ra. Chúng mình sắp

thoát thân rồi.

Tiếng Rôdin, dưng về tuyệt vọng:

— Không được đâu, anh ạ. Họ đã giấu chìa khóa. Thôi, anh trốn một mình đi.

Văn Bình kéo cái ghế sa lông lại trước cửa. Mắm mỡ, chàng đẩy cái ghế vào cửa. Đến lượt dây thứ nhì, cánh cửa gỗ bị đứt khỏi khung. Trong phòng, Rôdin ôm đứa nhỏ trong tay, sung sướng đến nghẹn ngào nước mắt. Văn Bình gạt cánh cửa sang bên, ra hiệu cho nàng và người bố già ra ngoài.

Chàng tin chắc trong ga-ra có xe hơi. Đàn bet giê ngoài vườn không còn là mối lo đối với chàng nữa. Với khẩu tiêu liên đoạt được của gã người Âu không cần là đàn chó Đức, ngay cả một tiểu đội địch, chàng cũng coi thường.

Nhưng chàng không có thời giờ thi hành ý định. Vì chàng chưa kịp rờ tới khẩu tiêu liên, một miếng súng khác đã ló ra sau cửa. Tiếng quát đồng dục của Ngọc Tú nổi lên:

— Vô ích. Bác sĩ đừng lượm súng nữa. Tôi sai người tới lượm giùm cho bác sĩ. Giờ đây, mời mọi người trở vào phòng.

Có tiếng xe hơi thảng lại gấp và rờ máy trước khi tắt. Tôkarin chạy vội vào. Thấy Ngọc Tú cầm súng, hắn hiểu liền. Rút khẩu Oét-xông cầm tay, hắn ra lệnh:

— Bác sĩ U Myen đi trước, còn hai người đàn bà kia theo sau.

Đoạn hắn hỏi Ngọc Tú:

— Họ định trốn phải không?

Nàng đáp:

— Vàng. U Myen đánh ngã con bet giê, ra ngoài này thì gặp người gác. Tên này say rượu nên trượt té. May em ra kịp.

Tôkarin gằn giọng:

— Họ muốn trốn thì ta nhất xuống hầm.

Văn Bình phản đối:

— Ông không có quyền.

Tôkarin cười nhạt:

— Thời kỳ ngọt ngào đã hết. Tôi không tin bác sĩ nữa. Giờ đây, bác sĩ là tù nhân của tôi. Cho đến khi về Mac-tư-khoa.

Tôkarin mở cửa, dẫn đường xuống hầm.

Đi gần tới cầu thang, Văn Bình đứng lại theo lệnh Tôkarin. Hắn mở khóa, bật đèn, rồi xô cửa bắt chàng xuống trước. Mùi ẩm mốc xông lên. Quen với không khí lợm giọng của nhà tù, Văn Bình thản nhiên đặt chân xuống bậc xi măng lạnh lẽo và hơi hám dẫn xuống hầm.

Gọi là hầm, thật ra đó là căn phòng nhỏ, không cửa sổ, có ống thông hơi ra vườn. Tường bằng gạch không trát vôi, sàn lót đá lớn nhẵn thín. Cuối phòng, nhiều tấm ván dài đóng lại thành giường. Văn Bình nhìn thấy vết máu khắp nơi. Máu đã ngả màu đen, chúng tổ đã lâu rồi. Tôkarin dựng vào sợi xích sắt gắn vào tường. Tiếng sắt chạm nhau kêu loảng xoảng. Bên cạnh sợi xích là mấy cái công sắt hoen rỉ.

Văn Bình biết đây là nơi giam người của gián điệp R.U. Âu chàng bị giam dưới này là điều may. Khi chàng trở về, ông Hoàng được biết thêm chi tiết về tổ chức bí mật của do thám Sô Viết. Tôkarin

chỉ cái giường gỗ bảo Văn Bình :

— Lẽ ra tôi cư xử với bác sĩ một cách tử tế. Nhưng bác sĩ đã phụ tấm lòng tốt của tôi. Miễn cưỡng tôi phải đưa xuống hầm. Dầu sao bác sĩ cũng không ở dưới này lâu. Đêm nay, bác sĩ sẽ ra trường bay.

— Tôi không đi.

— Bác sĩ phản đối vô ích. Trước giờ lên đường, tôi sẽ tiêm thuốc mê cho bác sĩ.

— Ông là kẻ táng tận lương tâm.

— Xin bác sĩ thể tình. Làm nghề của tôi, bắt buộc phải táng tận lương tâm. May mà bắt được bác sĩ. Nếu không, buộc lòng tôi phải hạ sát. Theo lệnh trên, tôi phải ngăn cản bằng bất cứ giá nào cho bác sĩ khỏi rơi vào tay địch.

Ngọc Tú óng eo vượt qua mặt Rôdin. Dường như nàng cố tình trêu tức. Luồng mắt, nụ cười của nàng đượm vẻ kiêu căng dâm dăng và đáng ghét. Văn Bình không thèm nhìn nàng. Chàng vừa nhớ đến cái tát đau đớn của nàng. Nàng nhún vai nhìn chàng. Bất thần, Rôdin chạy tới, nhỏ nước bọt vào giữa mặt Ngọc Tú,

Văn Bình tiên đoán gông tổ sẽ xảy ra giữa hai người đàn bà. Rôdin chống nạnh, mặt đỏ gay :

— Hừ, đồ dĩ mà làm bộ !

Ngọc Tú nhếch mép cười nhạt :

— Giỏi ghê.

Rồi nàng dề dậm rút mù soa ra lau má. Tokarin a lại, nàng gạt đi, giọng kẻ cả :

— Thôi anh, mặc họ. Mình không nên chấp.

Cánh cửa nặng nề đóng xập lại. Văn Bình thở dài, ngồi xuống tấm gỗ dài. Trong gói thuốc còn

một điếu nhàu nát. Chàng rút ra, đánh diêm hút phì phèo.

Đưa bé trên vai u già khóc thét lên.

★

6 giờ kém 5 phút.

Trụ sở công ty Hàng không Việt nam sửa soạn đóng cửa. Một người đàn ông béo mập, mặc âu phục đắt tiền — giày kiêu Ý mũi nhọn, da bóng Thụy sĩ, vét-tông, cà-vạt, và sơ-mi toàn bằng lụa mềm — tiến vào phòng phụ trách cho thuê máy bay.

Hắn trạc 45, đeo kính trắng gọng vàng, tay xách cặp da cá sấu dày cộm. Viên chủ sự mời hắn ngồi, rồi chia thuốc lá Méliá vàng ra mời. Hắn xua tay :

— Xin lỗi. Tôi quen dùng thuốc này.

Thuốc hắn lấy ra mang nhãn hiệu Áp-đuy-la đầu dẹt, nghĩa là thứ thuốc lá đắt tiền nhất của Anh quốc. Hộp đựng thuốc của hắn cũng thuộc loại sang trọng nhất, chế bằng vàng tây, chạm trổ tinh vi. Nhìn thuốc lá và hộp đựng, viên chủ sự giật mình. Đến khi hắn mở cặp, viên chủ sự còn giật mình hơn nữa, vì bên trong chứa đầy bạc 500.

Viên chủ sự hỏi, giọng nhã nhặn, mặc dầu đã đến giờ tan sở :

— Thưa, quý ông có việc gì ăn ?

Người khách đáp :

— Tôi là Hip Seng, giám đốc công ty xuất nhập cảng Hip Seng, ở đại lộ Trần Hưng Đạo, Chợ Lớn. Cách đây một giờ, tôi đã hẹn ông bằng điện thoại.

Viên chủ sự mở cuốn sổ trên bàn :